

ALLMÄNNA TIDNING

Utdelas i Helsingfors hvarje helgfri dag kl. 4 e. m. i de officiella tidningarnas kontor, Kyrkogatan 14; i landsorten å resp. postkontor. — Pris för hel årgång 12 mark, för half årgång 6 mark, för tre månader 3 mark finskt mynt, postarvodet oberäknadt. Lösnummer å 15 penni säljas i tidningskontoret.

Thorsdagen den 14 Februari.

Kungörelser och annonser emottagas i de officiella tidningarnas kontor från kl. 11 f. m. till 2 e. m. och från 4 till 6 e. m. Annonspriset är 10 penni per rad af vidpass 40 bokstäver. Tidningens byrå: Kyrkogatan 14.

Officiella Afdelningen.

Från Civilexpeditionen i Kejsarliga Senaten.

På derom gjord underdånig ansöknin har Kejsarliga Senaten den 5 innevarande februari beviljat häradskrifvaren i Raseborgs östra härad Jakob Theodor *Stenius* för hans genom läkarebevis styrkta sjuklighet tjeustledighet på fyra månader, räknadt från den 15 i denna månad, samt tillika förordnat senatsextrakammarskrifvaren, filosofiemagistern Ernst *Albrecht* att berörde tjänst under tiden bestrida.

Samma dag har Kejsarliga Senaten, på framställning af postdirektören, funnit godt tillåta att en summa af 800 mark må för innevarande år af postmedlen användas till aflönande af ett tjänstebiträde vid Lahtis postexpedition.

Den 31 sistlidne januari har guvernören i Wasa län på förslag till ledige häradskrifvaretjensten i Salo härad uppfört: i första rummet kronolänsmannen i Kuhmoniemi socken Carl Johan *Markanen* med rekommendation, i andra rummet kronolänsmannen i Pyhäjärvi distrikt Gustaf Adolf *Hernberg* och i tredje rummet kronolänsmannen i Suomussalmi socken, underlöjtnanten Isak Emanuel *Saksa*.

På förslag till vicelandssekreteraretjensten i Kuopio län har guvernören i sagde län den 2 innevarande februari uppfört: i första rummet vicehärads höfdingen Georg Alfred *Thomé* med rekommendation, i andra rummet vicehärads höfdingen Robert *Blomstedt* och i tredje rummet vicehärads höfdingen Viktor Emil *Liljeblad*.

Af Storfurstendömet Finlands Författnings-Samling för 1877 har no 37 utkommit och innehåller: Hans Kejsarliga Majestäts Nädiga Kungörelse, angående anläggning af nybyggshemman och kronortorp samt skattläggning af de sistnämnda. Gifven i Helsingfors, den 27 December 1877.

Icke-Officiella Afdelningen.

Helsingfors.

Gårdagens kappkörning härstades, den fjerd i ordningen, gynnades af ett vackert ehuru något blåsigt väder. Bland åskådarene, hvilka till stort antal infunnit sig, syntes h. ex. generalguvernören, några bland K. Senatens ledamöter, länets guvernör m. fl., för hvilka platser å en på stranden uppförd estrad voro reserverade.

Täfflingen, som begynte kl. 1 e. m., slutades omkring kl. 3 e. m.

Första priset för hingst, 500 mk, tillföll konsul Artur Degener från Helsingfors, hvars 6 års gamla, 9 kvarter 4½ tum höga röda stickelhåriga hingst "Duc" sprang tre verst, d. v. s. tre gånger banans längd, på 6 minuter 6 sekunder.

Andra priset, 350 mk, tillföll rusthållaren J. Jaakola från Längelmäki, hvars 8 års gamla, mörkbruna hingst "Polka" sprang på 6 m. 9 s. (2 m. 6 s.; 2 m.; 2 m. 3 s.).

Tredje priset, 200 mk, tillföll rusthållaren H. Mäyränen från Ruovesi, hvars 7 års gamla mörka fuchshingst genomlopp sträckan på 6 m. 11 s. (2 m. 8 s.; 2 m. 5 s.; 2 m.).

Fjerde priset, 150 mk, togs af hr W. Ahlström från Björneborg med den 10 qv. 1 t. höga och 8 år gamla bruna hingsten "Waltti" för 6 m. 17 s. (2 m. 3 s.; 2 m. 7 s.; 2 m. 7 s.).

På 10 sekunder kortare tid sprang rusthållaren Emanuel Leppäs fuchshingst "Poju" från Mäntyharju, bekant sedan tidigare kappkörningar, men till följd af ett mer än tillbörligt orent lopp ansågo prisdomarne att den ej vore förjent af något pris.

För ston kunde första och andra priserna icke utdelas.

Tredje priset, 150 mk tillföll possessionaten A. Åström från Thusby, för ett 4 års gammalt fuchssto, som sprang de bestämde tre versten på 6 m. 42 s.

Fjerde priset, 100 mk, togs af bonden A. Randell från Pusula, hvars 7 års gamla fuchssto sprang på 6 m. 50 s.

Hufvudstadspriset, 836 mk, kunde icke utdelas. Villkoren för detsammans erhållande utgjorde att sträckan skulle tillryggaläggas på högst 6 minuter och hästen vara minst 10 qv. hög.

— **Hästvänsföreningen** i Nylands län fattade vid årsmötet den 12 febr. beslut om att, genom en vid detta tillfälle utsedd deputation, inbjuda h. ex. generalguvernören greve Adlerberg och chefen för jordbruksexpeditionen i kejsarliga senaten, senatorn Norrmén till föreningens hedersledamöter. (H. D.)

— **Sjukdomsförhållanden i Helsingfors.** Af 170 anmälda nya sjukdomsfall under senaste veckan voro: tarntyfus 3, frossa 9, rheumatism 5, ros 2, halsröta 9, halsfluss 57, bröstkatarr 61, lunginflammation 9 samt mag- och tarmkatarr 15 fall.

— **Ångfartyget Express II** anlände i dag kl. 9 f. m. från Stockholm till Hangö med 18 passagerare.

— **Nordisk fest** firades på sedvanligt sätt den 5 febr. i Lund å akademiska föreningens festsal, som i anledning af högtidligheten var festligt dekorerad. I fonden syntes en vacker grandekoration, och framför denna stodo trenne bautastenar, å hvilka namnen på under det gångna året aflidne framstående män voro inristade. Å den i midten lästes endast namnet Runeberg. På den till venster syntes namnen på fyra under året aflidne lärare vid Lunds universitet: professorerne Lovén, Melin, Tornberg och Wahlgren. Den till höger innehöll följande namn: Boeck, Bredberg, Cederström, Clausen,

Daa, Dybeck, Gumælius, Hulterantz, Ihre, af Klint, Nilson, Rydqvist, Schauman, Vahlberg, Vallensten, Wieselgren, Åkerman. Å salens högra sida stod framför en dekoration af fanor och standar Runebergs lagerkransade porträttbyst. Midt emot på andra sidan reste sig talarstolen. Salen var kl. 7, då festen tog sin början, till trängsel fylld af damer och herrar.

Sedan professor Ljunggren i värtaliga ordalag utbragt en skål för nordens tvenne konungar, uppstämde sångkören "Ur svenska hjertans djup", och kort derpå "Suomis sång", hvarefter prof. Odhner besteg talarestolen. I ett såväl till form som innehåll fulländadt och af varm känsla genomandadt föredrag tecknade han bilden af Runeberg. Sverige hade skänkt sitt fosterbarn Finland tvenne arvedelar, det svenska språket, bärarinnan af dess kultur, och den svenska lagen, dess frihets yppersta paladium. Dessa gåfvor återgäldade Finland, då det skänkte det svenska språket Runeberg. Talaren framhöll Runebergs varma kärlek till sitt fosterland, hvilket är föremålet för hans yppersta sånger och som isynnerhet gör honom till i egentlig mening nationalskald. Genom sina fosterländska toner väckte Runeberg till lif den efter skilsmessan från Sverige dömda folkanden, och oaktadt han aldrig personligen deltog i det politiska lifvet, blef han dock derigenom en af ledarne för det svenska partiet i Finland. Hänvisande till de förnämsta af Runebergs dikter och med ledning af dessa erinrade derefter tal. om de stora dragen i hans skaldskap och skildrade hvad Runeberg varit och är för både finska och svenska folken. Om, slutade talaren, det Gud förbjude, vi en gång skola vanslägtas från våra minnen, må då hans sånger kunna åter upplifva den sjunkna folkanden och åter tända fosterlandskärlekens slocknade glöd. — Sedan derefter tonerna af "Vårt land" förklingat, föredrog kand. A. U. Bååth ett af honom författadt qvæde till Runebergs minne, hvarefter kören afsjög "Ur molnets broder."

Kand. Friedlander höl minnestalet öfver de öfrige stormän, hvilkas namn bautastenarne upptogo. Skålen för nordens universitet utbragtes af kand. Fahlbeck, och för qvinnan höjdes bågaren af kand. Kock. (S. S. D.)

S:t Petersburg.

General Trepoffs helsotillstånd fortfar att vara tillfredställande.

— Från Kischineff skrives till Golos, att general *Dragomiroffs* blesyr numera så förbättrats att han kan gå med en krycka och en käpp. Generalen promenerar ute i vagn.

— Golos' korrespondent i Charkoff telegraferade förlidne tisdag att han samma dag sett Osman-pascha och att Plevnas

f. d. försvarare sjelfmant begynt tala om anklagelsen emot honom att hafva låtit lefvande begrava 150 ryska fångar. Han försäkrade att han haft endast 30 ryska fångar, hvilka alla blifvit afsända till Sofia. Enligt hans uppgift skulle, under våra truppers stormning den 30 augusti, icke en enda fånge blifvit af honom tagen.

— Uti "Voronesch Tidningen" berättas att tvenne turkiska fångar, en öfverste och en yngre officer, varit af en person utsatte för ett mordförsök i nämnde stad natten mot den 24 januari. Öfversten dog till följd af de sår han erhöi, men officeren har kunnat lemna upplysningar. — Mördaren hade sedan en tid tillbaka gjort de begge turkarnes bekantskap och öfversten gaf honom ofta i uppdrag att vexla guldstycken och uträta åt honom andra kommissioner. Den turkiske öfversten ansågs vara mycket rik och att söka bestjåla honom var orsaken till brottet.

KRIGET.

— Utdrag ur H. K. H. Storfursten Överbefälhavarens för aktiva armén under. rapport till H. M. Kejsaren af den 24 (12) januari om krigsoperationerna söderom Balkan från den 9 januari (28 dec.) till den 24 (12) januari 1878.

Strax efter emottagen underrättelse om den ärefulla Schipka striden och tillfångatagandet af Schipka armén den 9 januari, begaf sig Hans Kejsarliga Höghet Överbefälhavaren utan afbrott öfver Balkan, för att personligen påskynda de vidare allmänna anfallsrörelserna och icke lemna turkarne tid att hemta sig från den för dem oväntade katastrofen vid Schipka.

Redan den 27 dec. (8 jan.) hade Storfursten Överbefälhavaren afrest från Bogot, ankommit den 30 dec. (11 jan.) till Gabrova, samt redan den 31 dec. (12 jan.) hunnit öfver Balkan och inträffat på aftonen i Kassanlyk.

Följande dag den 1/13 januari 1878 hade af Hans Höghet Överbefälhavaren följande anordningar blifvit vidtagna för att påskynda det allmänna anfallet:

1) Den vestra afdelningen, under generaladjutanten *Gurko* skulle, i händelse af Filipopels intagande, utgöra högra kolonnen vid det generella angreppet emot Adrianopel, samt öfver Haskioi genom en kringgående rörelse rycka fram till Demotika.

2) Kavalleriet vid generallöjtnanten Kartzoffs afdelning skulle träda under generallöjtnanten *Skobelev* i befäl, framrycka med snabbhet från Karlovo till Filipopel, förena sig med vestra afdelningen och operera gemensamt med dess kavalleri enligt Storfurstens allmänna föreskrifter och under generaladjutanten *Gurkos* närmaste ledning.

3) Infanteriet vid generallöjtnanten Kartzoffs afdelning egde att utan afrott framrycka, för att afskåra turkarne från Karlovo mot Filipopel eller Tschirpan, allt efter omständigheterna, eller såsom generaladjutanten *Gurko*, under hvars befäl afdelningen egde träda, funne godt befalla. I hvarje händelse skulle förbindelse underhållas med mellersta kolonnens avantgarde.

4) Mellersta kolonnens avantgarde, under befäl af generallöjtnanten *Skobelev*

II skulle den $\frac{3}{15}$ januari framrycka emot Adrianopel öfver Eski-Sagra, Seimenli-Tirnov och Hermanly, efter att ofördröjligen hafva låtit alla tre regementen af 1 kavalleridivision rycka tidigare fram för att besätta Eski-Sagra och Jeni-Sagra samt taga de vigtiga jernvägs sammanknypningspunkterna vid Tirnov och Hermanly äfvensom bron öfver Maritza. Befälet öfver 1 brigaden af 1 kavalleridivision blef uppdraget åt generalmajoren vid Hans Majestäts svit *Strukoff*.

5) Mellersta kolonnen, under generallojtnanten *Ganetskis* befäl skulle uppbyta från Gabrovo den 2 (14) januari och så skyndsamt som möjligt taga öfver Balkan dervid hjälpande upphalandet och nedfirandet af artilleriet, äfvensom 8:de korpens, 16 och 30 infanteri divisionernes tross samt hufvudkvarterets tross och förena sig i Kassarlyk och kringliggande byar; allt eftersom de samlats der, skulle de brigadvis uppbyta derifrån, medtagande äfven de batterier af 16 och 30 artilleribrigaderna, hvilka samtidigt skulle nedhalas för Balkan.

6) Venstra kolonnen, under generalen af infanteriet *Radetskis* befäl, skulle efter att hafva vidtagit de mest energiska mått och steg för att påskynda nedhalandet vid Schipka af artilleri och tross, framrycka öfver Eski-Sagra och Jeni-Sagra till Jamboli, och derifrån längs Tundscha dalen öfver Wakovo till Adrianopel. Avantgardet skulle ofördröjligen den 2 (14) januari sätta sig i marsch, för att med det skyndsammaste besätta Jeni-Sagra och, om möjligt, äfven Jamboli.

Tre regementen af 8 kavalleri divisionen med ett batteri, som hörde till den östra afdelningen, skulle i nejderna af Tirnova draga sig till Rakowitsi och Lekowitsi och derefter ofördröjligen öfver Tvarditska passet rycka fram till Jamboli och ännu längre, för att förena sig med sin korps.

7) Venstra sidoafdelningen, under befäl af generallojtnanten *baron Dellingshausens* skulle öfvergå Balkan vid Tvarditska passet, besätta Slivoo och Jamboli; betäcka arméns venstra flank och dess kommunikation i ryggen öfver Balkan, samt detachera afdelningar till Kotél och Karnabat med patruller till Aidos, samt bemöda sig att der komma i förening med generallojtnantens *Zimmermans* afdelning och skicka en skild flygande afdelning till Burgas.

Tills ankomsten af delar från denna afdelning (d. v. s. general *Dellingshausens* afdelning) till Jamboli, skulle generalen af infanteriet *Radetski* kvarlämna der, för att betäcka sin rygg, det Orloffska regementet.

Tre regementen af 24 infanteri divisionen skulle, efter att hafva verkställt konvojerandet af fångar, öfvergå Balkan, sammanstöta i Slivoo och Jamboli samt likaledes sluta sig till generallojtnanten *baron Dellingshausens* afdelning.

8) För att aflösa delar af 26 infanteri divisionen, som bevakat Tirnow från Kotél sidan, skulle temporärt detacheras delar af 11 infanteri divisionen från Osman

bazar vägen och ersätta dessa i sin tur med bulgariskt landtvärn sedan detsamma slutat med konvojerandet af fångar.

9) För att konvojera de vid Schipka tagna fångarne från Kassarlyk öfver Tirnov till Tsarevitsch, användes särskildta truppdelar, förlagda på denna linie.

10) För skyddandet af Schipka passet, hvarest till komendant blifvit utsedd generalmajoren *Loschkarew*, samt till hjälp för artilleriet och trossen, kvarlämnas särskildta truppdelar.

11) Af alla fälttrupper, som kvarstannat på andra sidan Balkan (med undantag af generallojtnanten *Zimmermans* afdelning) bildas en östra afdelning under hufvudbefäl af Hans Kejslerliga Höghet Thronföljaren *Cesarevitsch*, som skall öfvergå till allmänt angrepp åt Rustschuk Rasgrad, Eski Dschuma och Osman Basar sidan, med framskjutande företrädesvis af högra flanken och med bemödande att framför allt annat intaga Osman Basar. Visar det sig vara en möjlighet, så intages äfven Rasgrad; i hvarje händelse bör man göra allt för att fatta posto på jernvägslinien Rustschuk-Schumla.

12) De delar af fälttrupperne, som befina sig på venstra stranden af Donau och äfvenledes stå under befäl af Hans Kejslerliga Höghet Thronföljaren vid Östra afdelningen, böra vid första möjlighet (så snart passagen öfver Donau kommit till stånd eller isen lagt sig) rycka fram för att förena sig med sine respektive truppdelar och vidare öfver Balkan till Adrianopel.

13) Nedre Donau afdelningen, under generallojtnanten *Zimmerman*, bör med hufvudstyrkan skrida till angrepp emot Hadschi-Oglu-Basardschik; bemöda sig att intaga denna befästade punkt och derefter förstöra Rustschuk-Varna jernvägen och framrycka till Pravody, samt derifrån söka tråda i förbindelse med generallojtnanten *baron Dellingshausens* afdelning, med utsändande af patruller till Aidos och Karnabat. För att säkerställa sin högra flank detacheras en sidoafdelning för att bevaka Silistria; för att skydda sig bakifrån och från hafssidan besättes linien Tschornavodi-Küstendschi med delar af 36 infanteri divisionen. (Slut n. g.)

UTRIKES.

I Journal de S:t P:bourg för i tisdags läses: "Det telegram till Rysslands ambassader hos stormakterna, hvilket man har läst här ofvan, erfordrar inga långa kommentarier från vår sida. Från det ögonblick England ansåg sig böra skicka sin flotta till Konstantinopel för att beskydda sina dervarande undersåtars lif och egendom, var det uppenbart att ryska regeringen icke kunde förblifva likgiltig för de hundratusentals kristnes öde, hvilka äro bosatte i turkiska rikets hufvudstad och som säkerligen hafva lika stor rättighet till ett verksamt beskydd och högst sannolikt ännu större be-

hof deraf än de britiske undersäterne. Ryska regeringen kunde så mycket mindre undandraga sig denna nödvändighet, som dess trupper befina sig i närheten af Konstantinopel och man icke kunde begära att de med geväret i arm skulle äse de handlingar af vandalism, för hvilka framför andra de kristne, hvilkas religion och nationalitet mest närma dem ryssarne, skulle blifva offer. Och om, med afseende å en sådan fara, som af England påpekats såsom öfverhängande, Ryssland icke kunde ett enda ögonblick vara villrådigt om hvad dess pligt föreskref det, kan man ännu mindre bestrida det rättigheten att intåga i Konstantinopel af samma skäl som Storbritanniens eller någon annan nations flottor begifva sig dit. Utan att vilja undersöka Londonkabinettets rättighet att landsätta trupper i turkiska rikets hufvudstad, gör Ryssland anspråk på att vara minst lika mycket berättigad till att göra detsamma, och det är beslutet att begagna denna rättighet. Om England kommer till Konstantinopel för att hjälpa till att återställa fred och ordning, skall dess bistånd vara välkommet; i motsatt fall skall ansvaret för följerna drabba det allena. Vi begära för öfrigt intet bättre, än att kunna dela Nordd. Allg. Ztg förtröstan "att det icke skall uppstå någon ny förveckling i den orientatiska frågan". En nära framtid skall säga oss om denna förtröstan varit grundad".

I en den 12 februari utgifven bulletin yttrar Agence générale russe: "Intill detta ögonblick hafva vi ännu ingen underrättelse om, huruvida Porten återtagitsin vägran att tillåta engelska flottan att passera Dardanellerna eller upprätthåller densamma, och om engelska flottan vill tilltvinga sig genomfarten. I alla fall är det från det ögonblick, då de engelska rapporterna påpekat en fara för Konstantinopels kristna befolkning, de ryska truppernas pligt att vaka öfver att för hvarje fall kunna skydda denna befolkning".

Om förhållandena mellan Österrike och Ryssland innehåller den officiösa London-tidningen Eastern Budget följande meddelande från Wien: "Den af Ryssland härstädes afgifna förklaring, att alla frågor, som icke speciellt röra det, skola vid fredsslutet förbehållas de europeiska makternas öfvervägande, har undanröjt faran för en omedelbar konflikt och det tjenar nu till intet att diskutera, huruvida grefve Andraessys senaste diplomatiska steg hade karakteren af ett ultimatum eller blott den af blygsam begäran. Hvad den förestående konferensen beträffar, så finnes skäl förhanden till att tro, att, hvil-

ken än Rysslands åsigt om Balkanhalföns framtids politiska organisation må vara, flertalet af makterna icke skall hafva någon svårighet att träffa sitt val mellan de vilkor, hvilka äro alldeles nödvändiga för en stor monarkis fortvaro och risken af en ny maktfördelning i Orienten. Tillochmed före konferensens sammanträdande är det sannolikt, att frågan om en längre ockupation af Bulgarien och Konstantinopel skall inverka på åtminstone en maktshållning, och det mellan Wien och Petersburg nyligen skeddä idéutbytet synes ingalunda hafva aflägsnat de invändningar, som här gjorts mot en sådan ockupation."

Engelske utrikesministern lord Derby emottog i onsdag en grekisk deputation, som hade kommit för att lemna honom en adress, hvori britiska regeringen och engelska folket ombedjas att skänka sin sympathi åt det steg, som grekiska regeringen nyligen tagit och som vore att resultat af den nationela stämningen. På samma gång bad deputationen, att lord Derby måtte använda sitt inflytande till att förhindra bombarderingen af de grekiska kuststäderna. Lord Derbys svar lydte: "Jag beklagar ganska mycket, att invasion skett på turkiskt område, men jag vet att grekiska folket tvungit regeringen dertill. Jag kan icke lofva att använda britiska regeringens makt till förhindrande af de grekiska kuststädernas bombardering. Huru kunnen I begära af mig, att jag skall förhindra bombardement af konungariket Grekländs kuster, då Grekland begagnar sin makt på fasta landet mot Turkiet? Vi skulle blott ensidigt understödja kriget. Om detta emellertid skulle komma att föras på ett sätt, som icke står i öfverensstämmelse med nutidens civiliserade krigförings grundsatser, så skall icke ensamt detta land, utan äfven andra makter nödgas intervensera. Mina egna sympathier hafva alltid tillhört grekerne, och då I uttrycken den förhoppning, att det grekiska elementet i de turkiska provinserna icke borde uppoftas för det slaviska, står jag i detta afseende helt och hållet på eder sida. Jag kunde kanske bäst förklara er min åsigt genom att uppläsa den depesch af den 1 juli, som adresserats till grekiska regeringen och som om några dagar skall framläggas för parlamentet." (Depeschen säger, att England alltid ömmat för Grekländs välgång och att det skall söka utverka en god styrelse af Turkiets grekiska provinser.) Derefter fortfor ministern: "Angående det steg som grekiska regeringen, enligt min åsigt, o-

Guld och blod.

Social roman
af
Gregor Samarow.

— Jag tror det säkert, — ty om man kunde och ville förfölja oss, så skulle vi redan hört någonting. — Dock, fortfor hon sedan, — låtom oss se hvad vi räddat från skeppsbrottet, — det är alltid lugnande att hafva undanryckt de der plumpa händerna en del af dessa sköna guldstycken.

Herr von Maschwitz tömde sina fickor och räknade upp guldstyckena och de skilda sedlarna på bordet.

Det var en anseelig summa, — säkert dubbelt mera, än den unge mannen vunnit, hvilket redan öfversteg det belopp, som han behöfde för följande dag.

Han såg ej den girigt lysande blick, som den unga qvinnan kastade på de framför henne liggande penningarna, — hans tankar voro upptagna endast af hans läge och den hotande morgondagen. Han uppräknade beloppet af sin skuld och sade:

— Detta är min vinst, — öfver det öfriga kan ni bättre förfoga än jag. — Jag vet icke huru mycket af guldets och till hvilken person man skulle återlämna det.

Han ville åter instoppa de penningar han tagit för sin räkning. — Med blixtrande ögon flög den unga qvinnan upp, lade sin hand på hans arm och ropade:

— Hör ni! — De skynda bort! — Stilla att ingen hör buller här!

Och orörliga lyssnade båda, under det hon ständigt fasthöll hans arm, hvilken han utsträckt efter penningarna.

Verkligen hörde man i porthalfvet röster och steg af flera personer; — småningom aflägsnade sig dessa och allt blef åter lugnt.

— Nu äro de borta, ropade den unga damen, — nu är all fara förbi.

Hon reste sig hastigt, i det hon vid denna rörelse fortfarande fasthöll hans arm, och stod mellan herr von Maschwitz och bordet.

— O, ve! — ropade hon, liksom fattad af en häftig smärta, — mitt halsband har fastnat i håret, — jag ber er. min herre, — se efter och bringa det i ordning.

Hon böjde ned hufvudet, i det hon lutade sig tätt intill honom och sträckte fram sin långt under skuldrorna blottade hals.

Hennes halsband hade skrunnit upp och låg under några små nedfallande hårlockar.

Herr von Maschwitz fattade det af brokiga stenar blixtrande smycket för att försigtigt draga ned det.

Plötsligt utstötte hon ett högt rop, som vore hon rispad genom en länk i kedjan el-

ler en nål, och sjönk som öfverväldigad af smärta, i hans armar.

I samma ögonblick öppnade sig bredvid soffan en knäppt synlig, med samma tapet som rummet öfverklädd dörr och ur densamma framträdde med raska, hastiga steg en man af omkring trettio å trettiofem år. Hans gestalt var muskulös och undersättsig, han bar toflor af gult läder och en kort schlafrock af mörkblå sammet med ljusgult foder, som ursprungligen säkert varit mycket elegant och dyrbar, men genom många fläckar och veck visade spår af hög ålder eller ifrigt begagnande. Denne mans ansigte var vissnad och slapt, men uppblåst och med stark rodnad, liksom genom ifrigt bruk af hetsande drycker.

Han hade kortskurna mustascher öfver den fula munnen, full med illa skötta, smutsiga tänder. Hans svarta hår var starkt krusadt och utbredde en döfvande ånyo af en starkt luktande pomada. Öfver dragen på hans ansigte låg uttrycket af rå likgiltighet, dock tycktes han i detta ögonblick sträfvat efter att gifva sig ett sken af häftig rörelse och vrede. Han hade högt uppdragit ögonbrynen och rullade sina små matta ögon bit och dit.

— Hvad föregår här? hvad föregår här? ropade han med rå, hes stämma, i det han framträngde i rummet. — Derpå blef han stående och skrek, hotande utsträckande han-

den: Ha, hvad måste jag se? Hvilket förräderi! Hvem är den förvägne?

— Min bror! — Han är återkommen! — Jag är förlorad! hviskade den unga damen, och liksom fattad af vanmakt lutade hon sig tungt mot herr von Maschwitz.

Denne hade vid den okändes plötsliga uppträdande genom tapetdörren bleknat, dock fattade han sig snart och stod nu der med en blick af stolt förakt.

— Nå? ropade den okände, hvilken såsom fru von Liliensteins bror inträdde i rummet, i det han häftigt fäktade med armarna i luften och fortfarande rullade ögonen; — nå? — skall du svara mig, pligtförgätna! — Och ni — min herre! skrek han ännu högre, som vågat intränga hit och drifva ert spel med en obeskyddad ung qvinna — vill ni svara mig?

Herr von Maschwitz nedsatte kall och lugn den ännu ständigt såsom sanslös i hans armar hängande damen i närmaste länstol, der hon med slutna ögon lutade sitt hufvud mot dynorna, och sade, i det han gick emot den ännu med höjd arm stående mannen:

— Jag har återfört denna dam från ett sällskap, i hvilket jag sammanträffat med henne, utan att förut känna henne, och var i begrepp att lemna, henne, hvilket jag nu så mycket lugnare kan göra, tillade han hånande, då hon står under så förträffligt skydd.

lyckligtvis tagit, så inser jag ganska väl, att grekiska kabinettet blifvit tvunget dertill af ett mycket starkt uttryck af nationalkänslan. Jag förstår äfvenledes ganska väl bevekelsegrunderna till detta steg. På samma gång bören I komma ihåg, att om I sända edra trupper till ett land, med hvilket I icke ären i krig, utan att förut underrätta detta land derom, I måsten vänta att det anser sig befogadt att handla såsom dess intressen fordra. Jag tror och hoppas emellertid; att den nuvarande frågan befinner sig på väg att lösas. . . Jag tror derför, att det blir bäst att lemna frågan till makternas afgörande på den konferens, hvilken som jag hoppas snart skall sammanträda."

Telegrafunderrättelser.

(Telegram till Finl. Allm. Tidning.)

LONDON d. 13 febr. Morning Post säger, att de konservativa parlamentsledamöterna skola undandraga lord Derby deras förtroende, i fall han icke utan alla vilkor ansluter sig till Beaconsfields politik.

Berlin d. 11 febr. Furst Bismarck skall hålla sitt tal om Tysklands orientalska politik om torsdag. — De i Arkipelagen stationerade tyska kanonbåtarna skola, om detta blir nödvändigt, afgå till Konstantinopel, för att skydda tyska undersåtars lif och egendom. Senare skall afgöras om en tysk pansareskader skall afsändas till Orienten.

Konferensen skall sannolikt under loppet af febr. sammanträda i Dresden.

Wien d. 11 febr. I går meddelade Novikoff greve Andrassy en omfattande not, hvari furst Gortschakoff utlägger det inflytande, som afsändandet af främmande eskadrar måste utöfva på Rysslands politik. Detta af Ryssland icke framkallade steg återgifver åt detsamma dess handlingsfrihet. Noten tillbakavisar icke konferensen, men berör den blott i allmänna drag, utan att bestämma ort och tid. Denna not har ögonskenligen väckt oro i hvarvarande regeringskretsar. I går en längre rådplänning af riksministrens medlemmar, hvarvid, enligt ryktet, fråga skall hafva blifvit uppkastad om österrikiska arméns mobilisation.

Från Rom berättas, att sannolikt en italienare skall väljas till påfve. Hvarken Manning eller Ledochowski skall utses dertill, hvilket innefattar ett nederlag för jesuiterne.

Rom d. 11 febr. Man försäkrar, att en hemlig bulla af Pius IX påträffats, hvors innehåll hemlighålles, men som upphäver de katolska makternas vetorätt vid påfvevalet, på den grund att dessa erkänt konungariket Italien. Tillsvidare har kardinal Moricini de största utsigterna att blifva vald till påfve. Kardinal Manning vill flytta den blifvande påfvens residens till Malta. — Med blott 3 rösters majoritet är beslutadt att hålla konklaven i Rom. De oförsonliga kandidater äro Bilio och

Panebianco; motpartiets, som vill en försoning med statsmakten, Ferreri och De Pietro.

London d. 11 febr. På en förfrågan af Forster svarar skattkammarskänslerna Northcote, att flottförelsen till Konstantinopel något fördröjts. Han kunde icke närmare ingå på saken, då en underhandling derom eger rum. Men regeringens afsigt vore oförändrad.

Athen d. 11 febr. I dagens session i deputeradekammaren utlade regeringen grunderna för truppernas hemkallande. Komunduros yttrade: Gentemot det faktum, att tseherkesser och baschi-bozaks anländt till Turkiets grekiska provinser, hade interventionen af grekiska trupper blifvit nödvändig, för att förebygga de blodbad och plundringar, som städse äro förbundna med insurrektioner. Men regeringen hade nödgats gifva efter och återkalla sina trupper, när stormakterna gjort föreställningar hos Grekland och förklarat, att Grekland, om det framginge på egen hand, skulle förlora makternas understöd; om det deremot inställde sin militära aktion, lofvade de regeringen sitt understöd. Komunduros slöt med en uppfordran att hysa förtroende till regeringen. Trikups måste efterkomma makternas önsknings, för att försäkra sig om deras skydd. Zaimis och Lombardos uttalade sig för regeringens politik. — Kammaren voterade öfvergång till dagordningen.

London d. 12 febr. Times säger: Britiska flottans afsändande till Konstantinopel är ouadvikligt efter hvad som förefallit. Efter Rysslands förklaringar må den fråga uppstå, om Ryssland genom Konstantinopels verkliga besättande så berör de engelska intressena, att vi tvingas att vidtaga starkare åtgärder till deras skydd. Allt beror på karakteren af besättandet. Ett blott demonstrativt besättande behöfver icke oroa oss, men ett besättande i massa utan begränsning af dess varaktighet skulle pålägga regeringen ett ganska allvarligt ansvar och nödgä henne att handla raskt och djerft.

Officiella och legala fungörelser.

Wederbörande ägare till diverse klädespersedlar, hvaribland fem par vyllestrumpor, märkta med S, två lådor cigarrer, en säck fjäder och ett silfver ur, som Bonden E. J. Björt, från Kallås by, i slutet af sfilidiet är bergat ur sjön i Höglö sockens hybvesfira stånggård, uppmanas härigenom att, wid det i § 169 af nädiga sfilolagen den 9 Juni 1873 stadgade äfwentyr, inom natt och år efter det härom tredje gången fungjorts göra sin rätt till nämnda egendom gällande antingen härstädes eller hos tullfammaren i Degerby. Helsingfors, af Generaltulldirektionen, den 22 Januari 1878. Enligt befallning: D. F. Gylling.

Wederbörande ägare till ett par stångbarduner af hampa, ett par stångbarduner af jint, ett jintslag, en fabel, ett silfverur, tre jernblock, ett parafylt, fyra sajanestallrifar, två rostiga bordskrifvar, en tennförläggarsked, ett logglobo och diverse jernsträp, hvilken egendom jemte ett tomt brestfvet med åfnead adref till Kapten Winter, Bonden Johan Erik Petersson och andre personer från Kålar kapell den 3 i denne månad bergat från ett på en undermåttensklippa utanför Kålar lotsplats uppplaget stanstat, uppmanas härigenom att, wid det i § 169 af nädiga sfilolagen, den 9 Juni 1873, stadgade äfwentyr inom natt och år efter det härom tredje gången fungjorts göra sin rätt till nämnda egendom gällande anti-

gen antingen härstädes eller hos Tullfammaren i Degerby. Helsingfors, af Generaltulldirektionen, den 22 Januari 1877. Enligt befallning: D. F. Gylling.

Wederbörande ägare till tvåhundra fyrantio och en tredjedels toft och sex stycken bräder, märkta i röd färg med dels MSB dels AMSB, en toft och tio stycken plankor, två stycken jintkwanter, fyra jungfrujern, några koppar- och meffingsbultar samt två stötskålar bräddpint, som färfärdade personer den 3 i denne månad bergat från ett till stranden af Kålar lotsplats drifvet fartgewrat, uppmanas härigenom att, wid det i § 169 af nädiga sfilolagen, den 9 Juni 1873, stadgade äfwentyr, inom natt och år efter det härom tredje gången fungjorts göra sin rätt till nämnda egendom gällande antingen härstädes eller hos Tullfammaren i Degerby. Helsingfors af Generaltulldirektionen, den 22 Januari 1878. Enligt befallning: D. F. Gylling.

Wederbörande ägare till en sönderbrätad såda innehållande omkring sex stöpnad bar, som Stråb. daren Gustaf Eriksson, från Karby i Kålar kapell, i slutet af sfilidiet är bergat från stranden af en hafsklippa inom jagde kapells stånggård, uppmanas härigenom att, wid det i § 169 af nädiga sfilolagen, den 9 Juni 1873 stadgade äfwentyr, inom natt och år efter det härom tredje gången fungjorts göra sin rätt till nämnda egendom gällande antingen härstädes eller hos Tullfammaren i Degerby. Helsingfors af Generaltulldirektionen, den 22 Januari 1878. Enligt befallning: D. F. Gylling.

Säraderätten i Neres sockens tingslag gör veterligt: att såvida wid ansökan om lagfart: 1:o) Bondeson Karl Henrik Johansson Brännbäck och hans hustru Anna Stina Andersdotter å 7/8 mantal stätte af Walsberg hemman n:o 29 i Sivermark by, hvilken lägenhet åtföljes af 1/4 mantal krono af samma hemman; 2:o) Bonden Johan Erik Andersson Swalskulla å 3/4 mantal af Swalskulla stätte hemman n:o 9 i Hjelar by; och 3:o) Bondeson Abraham Gabrielfson Käsbäck och hans hustru Beata Erikdotter å 1/2 mantal af Käsbäck stätte hemman n:o 23 i Sivermark by; sfilandene ej kunnat wederbörigen styra sine företrädare lagliga åtkomst, Säraderätten genom färfärdade beslut förelagt dem, som med sfilid af bättre rätt wille omförmälda lagfarter hindra, att sin talan inför Säraderätten utföra och stämning dertill uttaga inom natt och år efter det denna fungörelse blifwit i landets allmänna tidningar tre gånger införd. Neres, den 19 December 1877.

På Säraderättens wagnar: 340(3-2) G. S. Aminoff. Som Bonden Johan Mattsson Fernu, den äldre, wid sfilid lagfart å tretton tvåhundra sjuttionde (1370) dels mantal af Siirilä, stättehemman n:o 10 i Keliwä sockens Keliwä by, icke kunnat behörigen styra sina fängesmäns åtkomst och egda rätt till sagda hemmansdel, så har Säraderätten i nämnda och Samlafarleby socknar med sfilid denna dag derom widtaget beslut, förelagt den eller dem, som med sfilid af bättre rätt willa lagfarten hindra, att sin talan wid denne Rätt utföra och stämning dertill uttaga inom natt och år efter det denna fungörelse warit uti Finland så sfilid som iwensta allmänna tidningar tre gånger införd, wid äfwentyr att den sfilid lagfarten, på den företedda utredningen meddelas. Samlafarleby den 23 Mars 1876. På Säraderättens wagnar: 289(3-2) Berndt Hällstén.

Jemlitt Säraderättens i Pöytis sockens tingslag denne dag afsunnade utslag, warda den eller de som med sfilid af bättre rätt willa hindra Bonden David Simonson Trypki och hans hustru Lija Gustafsdotters åtkomst till tredhundra sjuttio fyrahundra åttatiosjettedelar af halwa Trypki hemman i Puhoi by af jagde socken, att wid med sfilid Säraderätt sin talan utföra och stämning dertill uttaga inom natt och år efter det denna fungörelse warit tredje gången införd uti Finland Allmänna Tidning och Suomalainen Wirallinen Lehti, wid äfwentyr att sfilid uttöfwa härutinnan icke utgör hinder för David Trypki och Lija Gustafsdotters att å berörde lägenhetsandelar erhålla uppbud och sfilidref. Tingsstället Kärr i ruffhäll i Vätkäis by af Pöytis socken, den 25 September 1877.

På Säraderättens wagnar: 293(3-2) Edvard Erlund. G. S.

Gmedan Bonden Johan Fredrik Roswall Hoga, från Turola by i Welfua kapell af Wöfjala socken icke kunnat styra sine företrädare laga åtkomst till en tredjedel af Hoga hemman i nämnda by, ty warda den eller de, hvilka tro sig befogade att på grund af bättre rätt klandra berörde åtkomst, härmed sfilid uppmanade att denna sin klandertalan wid Säraderätten härstädes, efter föregången laga stämning, anmäla och utföra inom natt och år efter det denna fungörelse warit tredje gången uti landets allmänna tidningar införd, wid äfwentyr att Johan Fredrik Roswall meddelas sfilid lagfart å lägenheten. Tingsstället Järppilä enfaka ruffhäll i nämnda socken, den 27 September 1877.

På Domareembetets wagnar: 360(3-1) E. G. Hällfors. G. S. Ett innevarande års lagtima wintertingen i Puhjärwi och Kärfämäki socknars gemensamma samt Piippola, Pulkila och Oesitälä församlingars sfilidales gemensamma tingslag af Piippola domfaga komma att förträttas, det förra å Wiljamaa klosterbohl i Puhjärwi by och socken samt det sednare å Ojantalan hemman i Pulkila by af Pulkila församling, sådant warder härmed tillkännagifwet. Bräkstad den 26 Januari 1878. På Domare-Embets wagnar: 400 Eugén Cajanus.

Sfände egaren till de tolf kolli handelswaror, som Kronolänsmannen i Hwittis distrikt S. F. Holmberg den 12 December sfilidwittis är uti Töhtilä by af Kauwaja kapell jemte två hästar, lärwor och seltug under beslagsanspråk frångit några forklar fallas och sfilid härmed sfilid till Rådhuswärdens härstädes första afdelningssammanträde måndagen den 15 infundande April klockan tio föremiddagen för att i sfilid höras och sin rätt derwid bewala wid äfwentyr att målet annars kommer att tagas under sfilid präfning. Björneborgs Rådhus den 26 Januari 1878. Ex officio: S. A. Hjorth.

Genom i dag afsunnadt utslag har Rådhuswärdens i omnyndighetsstillsänd försatt Stomakaremästaren Anton Nygren, från denna stad, och till hans förmyndare förordnat Sadelmakaremästaren härstädes Henrik Ferdinand Forsgren; hwilket härmed sfilid tillkännagifwes. Tawastehus Rådhus, den 28 Januari 1878. På Rådhuswärdens wagnar: 398(3-2) A. Thermen. A. Helsingius.

Ett Rådhuswärdens genom i dag afsunnadt utslag uti omnyndighetsstillsänd försatt Soldaten Gustawa Mariasdotters Montus, från denna stad och till hennes förmyndare förordnat Brofogden i Wond socken Henrik Wallenius, warder härmed sfilid tillkännagifwet. Tawastehus Rådhus, den 14 Januari 1878. På Rådhuswärdens wagnar: 423 A. Thermen. A. Helsingius.

Ett Rådhuswärdens genom i dag afsunnadt utslag uti omnyndighetsstillsänd försatt Soldaten Gustawa Mariasdotters Montus, från denna stad och till hennes förmyndare förordnat Brofogden i Wond socken Henrik Wallenius, warder härmed sfilid tillkännagifwet. Tawastehus Rådhus, den 14 Januari 1878. På Rådhuswärdens wagnar: 424 A. Thermen.

Den eller de, som tro sig äga fog att klandra min åtkomst till gården och tomten n:o 18, i gamla stadsdelen i Nyflost, den min afledne man, Arbetskarlen Abraham Mielonen utaf framledne Lieutenanten Maria Pauloff sig tillhandlat och jag genom testamente i ego bekommit, eger inom natt och år här efter inför Lagfateren i Nyflost sin klandertalan utföra. Nyflost, den 26 November 1877. 274(3-2) Ulrika Salariinen.

Med anledning af undertecknads wid sfilidiet års lagtima höfeting i Orlidwesi sockens tingslag ansökt lagfart å en sfilidwärdens Soperes stättehemman, Ala Heikkilä kalladt i Koivuniemi by af berörde socken, har Wälöfste Säraderätten genom fattadt beslut sålunda förordnat: att omförmälde tillämnade lagfart sfilid genom allmänt kunnigtgörande tre gånger införas i Finland Allmänna Tidning och Suomalainen Wirallinen Lehti med uppmaning till den eller de, som tro sig äga bättre rätt till ifrågawarande lägenhet, sin talan på stämning inom natt och år efter det fungörelsen tredje gången warit införd, tagas bör, i laga ordning wid wederbörigen domstol utföra och den sfilid lagfarten klandra, wid äfwentyr att meranämnda ansökt lagfart undertecknad sfilid bewiljas. Orlidwesi den 6 Februari 1878.

Gustaf Thomasson Soperes eller Ala Heikkilä. Bonde från Koivuniemi by i Orlidwesi socken. 384(3-2) Gmedan mitt från pastorsembetet i Helsingfors af den 21 November 1868 n:o 155 förkommit, warder förenäm-

Denna dams känslor, sade han med en föraktlig rörelse af handen mot denna, äro mig fullkomligt obekanta och det bar således måst ligga mig mycket fjerran, att drifwa något slags spel med dessa känslor. Föröfrigt, fortfor han i skarp ton, hvem är ni, min herre, och med hvilken rätt vågar ni här, föra ett sådant språk mot mig?

Fru von Liliensteins bror tyckte för ett ögonblick häpen öfver detta fasta och beslutsamma språk, men sedan började han åter fäkta med händerna i luften och att rulla ögonen.

Ni vågar ställa en sådan fråga till mig? skrek han; — jag är den, som här har att fråga — jag är hos mig, i min systers rum, som står under mitt beskydd, — som ni bedårat eller dit ni kanske med våld inträngt. — Ha! ropade han med en blick på de på bordet liggande guldstyckena, under det han slog sig för pannan, liksom vaknade hos honom plötsligt en tanke, — Ha! vore det möjligt. — Skulle det vara afsigten? — ett inbrott, en stöld. —

En dunkel rodnad betäckte den unge officers ansigte, han steg fram med en så hotande blick, att den andre förskräckt teg och hastigt vikande tillbaka stälde sig bakom en stol. Den unga damen reste på hufvudet och tryckte båda händerna mot hjerstat: — Hyad säger han, min bror? hwiskade

hon med matt röst — o hvilken nedrighet! — Han förnekar mig, sedan han med sitt smicker bedårat mig!

O hvilken smärta! Jag vill ej återse honom, låt honom gå, min bror, och förlåt mig. Gå, gå, herr von Maschwitz! sade hon med bortvändt ansigte utsträckande handen mot den unge mannen under det hon med skarp och tydlig röst betonade detta namn. — Herr von Maschwitz således, ropade brodern bakom sin stol, nu känner jag ert namn, min herre, ni skall gifwa mig räkenskap, blodig räkenskap! — Jag skall weta att finna er! — Befria nu ert arma offer från plågan af er närvaro och er anblick!

Herr von Maschwitz böjde föraktligt på axlarna. — Eländiga, jemmerliga lek! sade han; — alla vidare ord äro öfverflödiga. — Jag har äfwen här ej vidare att göra, jag öfverlemnar åt er, att om denna summa uppgöra med dem ten tillhör; — jag är säker på, att ni ej mera skall korsa min väg. Utan att vidare kasta en blick på de båda, gick han fram till bordet, för att taga sin spelwinst, som han redan afräknat.

Liksom hade man tryckt på en fjeder, sprang den så kallade fru von Lilienstein upp från sin stol. — Min broder! ropade hon, min bror, skydda mig, han vill beröfwa mig mina penningar! — O hvilken läghet! — I hvilka hän-

der hade jag ej fallit, om du ej kommit till min räddning! — Jag hade således rätt, ropade mannen, utan att lemna platsen bakom sin stol; — en stöld var det således, ett inbrott var det han afsåg! Vill ni låta penningarna ligga! ropade han, i det han skjutande stolen framför sig, närmade sig herr von Maschwitz. Blodet steg den unge mannen åt tinnigarna. Af dessa penningar, som ju var hans, om äfwen genom lagligen förbudet spel, dock rättmätigt förvärfvade egendom, berodde hans existens, hans namns ära, hans familjs lycka, och dessa penningar wille man på ett så nedrigt, oerhördt fräckt sätt beröfwa honom. — Han hade ej några vapen på sig, men han kände kraft, att äfwen utan vapen träda mot denne eländige, och med gnistrande ögon höjde han armen, för att fatta honom. — Men den andre hade med en skicklig vändning skjutit stolen framför den unge mannens fot, så att han nödgade denne, att taga ett steg tillbaka, och nu befann han sig mellan honom och bordet, på hvilket pennningarna lågo. — Rövare! — Tjuvar! — Hjelp! ropade han — ring på klockan, min syster, väck huset, så att vi må gripa denne inbrottsstjuv! — Det bör ännu finnas vakna meniskor, han får ej undkomma. Den unga damen, hos hvilken nu hvarje

der hade jag ej fallit, om du ej kommit till min räddning!

Jag hade således rätt, ropade mannen, utan att lemna platsen bakom sin stol; — en stöld var det således, ett inbrott var det han afsåg! Vill ni låta penningarna ligga! ropade han, i det han skjutande stolen framför sig, närmade sig herr von Maschwitz. Blodet steg den unge mannen åt tinnigarna. Af dessa penningar, som ju var hans, om äfwen genom lagligen förbudet spel, dock rättmätigt förvärfvade egendom, berodde hans existens, hans namns ära, hans familjs lycka, och dessa penningar wille man på ett så nedrigt, oerhördt fräckt sätt beröfwa honom. — Han hade ej några vapen på sig, men han kände kraft, att äfwen utan vapen träda mot denne eländige, och med gnistrande ögon höjde han armen, för att fatta honom. — Men den andre hade med en skicklig vändning skjutit stolen framför den unge mannens fot, så att han nödgade denne, att taga ett steg tillbaka, och nu befann han sig mellan honom och bordet, på hvilket pennningarna lågo. — Rövare! — Tjuvar! — Hjelp! ropade han — ring på klockan, min syster, väck huset, så att vi må gripa denne inbrottsstjuv! — Det bör ännu finnas vakna meniskor, han får ej undkomma. Den unga damen, hos hvilken nu hvarje

spår af utmattning var försvunnet, skyndade till dörren och öppnade denna; på samma gång fattade hon en der bredvid hängande klocksträng. — Aflägsna er, min herre, fly! sade hon. — Intet medlidande med honom, ropade mannen i schlafrock — han får ej undkomma! Folk, folk! och han ropade återigen men denna gång med dämpad röst: Rövare! Tjuvar! Hjelp!

Herr von Maschwitz stod orörlig midtemot de båda. Öfverläggningen vann ett ögonblick seger öfver hans vrede. Han sade sig, att vid ett uppväckande af husets folk vore hans läge det värsta, att han otvifvelaktigt skulle blifwa fasthållen, att penningarna, för hvars anskaffande han ingått på den mörka vägen, hvilken fört honom i detta läge, i hvarje fall vore förlorade för honom och att utredningen och undersökningen af de förhållanden, i hvilka han befann sig, skulle för alltid och ännu säkrare förrinta honom, än tillochmed den förfallna vexeln.

De båda eländige framför honom hade ingenting att förlora. — Hans far, hans kamrater kunde beklaga och moraliskt urskulda honom, om han föll offer för en procentare — men blef han här gripen, så försjönk han utan räddning i en pöl af smuts och läghet och äfwen offret af hans lif skulle ej kunna rentwå hans namn. (Forts.)

